

Справжня історія Ромео і Джульєтти

Петро Рух

(рукопис за назвою "Справжнє кохання", знайдено в бібліотеці Анкони, авторство не встановлено)

Я — шукач сенсацій. Це моє кредо. Бог дав мені владу, але я не владолюбець, тож не прагну її посилити. Бог дав мені багатство, але я не жадібний, тож не прагну його збільшити. Алкоголь, розпуста й азартні ігри мене теж не приваблюють. Я не став ручним домашнім улюбленцем прекрасної дами і взірцевим батьком чарівливих діточок (хоча така доля мені до душі понад усе), бо моя прекрасна дама захворіла звичайною, але смертельною хворобою — запаленням легенів — і померла у мене на руках, ледь встигнувши вийти за мене заміж. Тож мені не лишається нічого іншого, крім як шукати щось цікавеньке. Періодично знов і знов мої люди оголошують на базарній площі мого міста, що той, від кого я дізнаюся щось воістину цікаве, отримає щедрю винагороду. І час від часу таке стається.

Я міг би поділитися з людством стількома невідомими йому фактами! Але мені набагато цікавіше залишитися єдиним хоронителем моїх знахідок, ніж стати відомим на весь світ їхнім відкривачем. Та задля цієї історії я роблю виняток. Я хочу, щоб весь світ про неї дізнався.

Чому? Бо ця історія відповідає моему розумінню того, що таке справжнє кохання. Справжнє кохання — це найвищий ступінь справжньої любові. А справжня любов — це справжня мудрість. Вона ніколи не буває руйнівною, безглуздою, некорисною, нещасною. Вона не вбиває, а зціляє. Вона знаходить вихід з безвиході та робить все несприятливе сприятливим.

А головне — ця історія є справжньою, реальною альтернативою тій усім відомій вигаданій історії, яка представляє кохання чимось цілком протилежним і яка, на жаль, набула такої шаленої популярності, що все більше менестрелів останнім часом кладуть її в сюжет своїх творів, змінюючи імена її героїв і назву місця подій, але чітко дотримуючися її хворобливої ідеї про те, що, чим сильніше кохання, тим воно божевільніше.

Отже, почалося все з того, що одного дня мені доповіли про чоловіка, який прийшов з метою повідомити мені дещо цікаве. Я велів його впустити, і, представившись, ось що він мені сказав:

— Ваша ясновельможносте, ви — відомий поціновувач літератури і, без сумніву, знайомі з історією Маріотто і Ґаноцци, описаною Мазуччо Салернським. Дозвольте вам повідомити: я особисто знайомий з сіньйором і сіньйорою, про яких написана ця новела, і можу познайомити з ними й вас.

— Якщо ви шахрай, то ви дуже незграбний шахрай. Ви вирішили на дурняка заробити гроші, але навіть не спромоглися до цього добре підготуватися. Вам варто було краще познайомитися з твором Мазуччо, тоді б ви знали, що Маріотто і Ґаноцца

померли, — заперечив я. — Це по-перше. А по-друге, чому ви вирішили, що подібна пропозиція могла б мене зацікавити?

— Ваша ясновельможносте, прототипи Маріотто і Ґаноцци справді не померли. Мазуччо змінив їхню історію заради хайпу, аби щонайсильніше вразити читачів. Але, як на мене, він зробив це дарма, бо їхня справжня історія значно краща. Тож я подумав: "Піду-но я й познайомлю його ясновельможність з цими людьми — і він буде мені дуже вдячний". Моя мета — не стільки заробити гроші, скільки втішити вас. Адже всі в нашому місті знають, що ви шукаєте пригод, сенсацій та див, щоб відірватися від вашої печалі. Ми всі дуже співчуваємо вам, і нам боляче бачити, що навіть через двадцять років після смерті принцеси, ви досі так і не оговталися і ваша туга досі не вщухла, — відповів мені чоловік.

Я поставив своєму гостеві кілька запитань, і його відповіді на них мене дійсно дуже зацікавили. А після півгодинної розмови я вже прагнув якнайскоріше побачити прототипів Маріотто і Ґаноцци. Тож наступного дня ми з ним відправилися до міста Ассізі, неподалік від якого мешкали люди, які стали героями найвідомішої в світі фейкової історії кохання, про справжнє життя яких я прагнув дізнатися.

Як виявилось, автор славетної новели, яку тепер підхопили й почали переписувати та переспівувати всі, кому не лінь, змінив не лише їхню історію, а і їхні імена та прізвища. Якщо їхні справжні імена та прізвища приховані в новелі, то мені, любителів приховати все, що можливо приховати, сам Бог велів дотриматися того ж у моєму творі. Тож я зберігаю всі імена та прізвища героїв історії такими, як вони названі у Мазуччо.

Того дня, коли я з ними познайомився, сіньйора Ґаноцца і сіньйор Маріотто були у віці 95 і 97 років (через чотири роки вони померли в один день, а точніше — ніч: увечері заснули, обійнявшись в ліжку, а вранці їхні правнуки побачили, що вони вже залишили свої тіла). Сіньйор Маріотто мав вигляд просвітленого мудреця, щасливого, вмиротвореного, сповненого глибокої, безмежної любові, а сіньйора Ґаноцца мала майже такий самий душевний стан, хіба що до цього ще додавалася жвава товариськість і веселість. У них була купа дітей, які вже теж були літнього віку, онуків, яких я б теж назвав літніми людьми, а також правнуків, які самі вже були бабусями та дідусями. Уся величезна родина Монтеккі, патріархами якої були Маріотто і Ґаноцца, жила в гарному замку, геть не схожому ні на похмурі замки збіднілих лицарів, ні на блискучі палаци нового дворянства, в яких майже щовечора даються бали й бенкети. Замок Монтеккі був величезним гніздом величезної родини, в якому панували казкова любов, щастя та натхнення.

Дізнавшись, з якою метою я їх відвідав, сіньйор Маріотто сказав:

— Ваша ясновельможносте, розповідати історії — це коник моєї коханої дружини. Я навіть книжки не читаю, а слухаю їх у її переказі, бо вона, по-перше, дуже любить переказувати мені книжки, які вона читає, а по-друге, книжки в її переказі набагато цікавіші, ніж в оригіналі. Такий у неї дивовижний талант. Тож і нашу історію, яку я б описав кількома скупими фразами, вона вам може розказати так, що ви заслухаєтесь. Попитайте у неї, і вона з задоволенням розповість усе, що вас цікавить.

— Ха-ха-ха! — залилася веселим сміхом чарівлива стара. — Моєму коханому чоловікові достатньо просто почути звук мого голосу, щоб заслухатися і бути в захваті. Бо він мене любить. І він щиро вірить, що неможливо не бути в захваті від усього, що я роблю, та й просто від мене, навіть коли я нічого не роблю.

— Ти завжди робиш те, що є найбільшою причиною мого щастя: ти існуєш, кохана, — ніжно заперечив їй сінйор Маріотто.

— Ха-ха-ха! — ще більше розвесилилася сінйора Ґаноцца, і її очі засяяли таким щасливим, добрим сяйвом, що я не міг нею намилюватися. — Я знаю, як ти мене любиш, коханий. Але зрозумій нарешті, що інші люди геть не зобов'язані захоплюватися мною. Ваша ясновельможносте, я залюбки розповім вам усе, що вас цікавить, але ж не очікуйте від цього чогось надзвичайного.

— Дякую, сінйоро Ґаноццо. По-перше, мені дуже цікаво, де і за яких обставин ви зустрілися з Мазуччо Салернським і розповіли йому історію вашого кохання, — почав я ставити свої запитання.

— Сінйор Ґуардаті — так звали того літератора, який розпитував мене про нас з Маріотто, а потім створив з моєї розповіді свою нісенітну новелу — приїздив до нас років сімдесят тому, провів у нас два тижні, розпитуючи нас про наше життя і занотовуючи те, що я йому розповідала. Я читала його новелу про нас (він сам надіслав нам свій томик "Новелліно", який її містив, підписаний псевдонімом Мазуччо Салернський), а потім переказала її своєму чоловікові, і він сміявся, сказавши: "Оце талант перекручувати факти!" — знову розсміялася сінйора Ґаноцца.

— О, цю людину важко забути. Ваша ясновельможносте, через те що ми сміємося з його новели, не подумайте, що ми не поважаємо його або що він був взагалі людиною, не гідною пошани. Звісно, ні. Сінйор Томмазо Ґуардаті був чудовою людиною. Просто йому захотілося з нашої історії створити щось своє. Кожний митець має право писати у своїх власних творах те, що йому заманеться. Але нас це трішки смішить, бо, як на мене, його новела про нас більше схожа на пародію з кохання, ніж на історію справжньої любові, — з доброю усмішкою сказав сінйор Маріотто. — Коли Ґаноцца мені її переказала, я відразу згадав одного мого знайомого. Він і його обраниця були несамовито закохані одне в одного, але їхні родини були категорично проти їхнього шлюбу. Через це молода пара кілька разів робила спроби самогубства. Я досі дивуюся, як їм щастило, що щоразу їх врятовували від смерті. Врешті після чергової невдалої спроби суїциду їхні родини вирішили: "Хай уже собі одружуються, якщо вони такі божевільні, бо інакше вони таки точно вб'ються". Але, проживши разом п'ять місяців після весілля, вони так зненавиділи одне одного, що стали ченцем і черницею, аби більше ніколи не бачитися. Персонажі героїв новели "Маріотто і Ґаноцца" більше схожі на них, ніж на нас.

— Дякую за відповідь на моє перше запитання. А другим буде просто прохання розповісти все, що стосується справжньої історії вашого кохання. Не бійтеся, я не збираюся гостювати у вас два тижні, як сінйор Ґуардаті. І обіцяю вам, що, якщо мені колись спаде на думку написати про вас оповідання, я не відхилюся від істини і опишу

все в точності так, як почую від вас, — завірив я Маріотто і Ганоццу, після чого сінйора Ганоцца без зайвих передмов розпочала свою розповідь:

— І я, і Маріотто народилися і жили тоді в Сієні. Мені щойно виповнилося чотирнадцять років, коли сталася моя перша зустріч з Маріотто. То був бал, який мої батьки давали з метою познайомити мене з графом Парисом — молодим родичем герцога Сієнського. Парис хотів одружитися зі мною. А я була просто вдячною дочкою своїх батьків, які бажали видати мене за чоловіка з вищого прошарку суспільства. Звісно, в чотирнадцять років я не відчувала себе готовою до шлюбу, але мама сказала мені, що, коли їй було чотирнадцять, вона вже мене народила, тож мій вік не такий вже занадто юний для шлюбу, як мені здавалося.

Взагалі-то Маріотто не мав би опинитися на балу в нашому домі, бо між моєю родиною і його родиною здавна існувала кровна ворожнеча. І звісно, на бал його запрошено не було. Маріотто пробрався на бал тайкома, скориставшись тим, що то був бал-маскарад і на нього можна було прийти невпізнаним, з метою поспілкуватися з Розаліною — дівчиною, з якою він дружив на ґрунті їхнього спільного захоплення вченням Святого Франческо. Вони обидва були учнями отця Лоренцо, який належав до прямої послідовності найдовірених учнів самого Святого Франческо. І суттю того, чому отець Лоренцо навчав своїх учнів, було знання про процес просвітлення через трансформацію нижчої природи людини у вищу — природу любові, а також практика, завдяки якій відбувається ця трансформація. Розаліна була дуже дорогою подружкою Маріотто, але незадовго до того вона припинила спілкуватися з ним, бо вирішила незабаром стати монахинєю, як її кумирка Свята Кьяра, і їй здавалося, що спілкування з Маріотто заважає їй іти цим шляхом, бо вона відчувала, що закохується в нього. І той бал у нашому домі був останнім її балом перед прийняттям чернецтва. Тож Маріотто хотів побачити Розаліну на балу, щоб попрощатися з нею.

Але, шукаючи Розаліну, Маріотто знайшов мене. Річ у тому, що на маскарадї я була в одязі францисканської черниці, тож він і подумав, що я — Розаліна. Сам Маріотто був в одязі францисканського ченця. Він взяв мене за руку і вивів у сад, де було темно і безлюдно. А потім скинув свій капюшон, а потім мій. Тоді він побачив, що я — не Розаліна. Але був не розчарований, а вражений. Маріотто покохав мене з першого погляду. А я з першого погляду покохала Маріотто. І ми цілувалися. У саду дому, де я народилася і виросла, я вперше в житті цілувалася. Цілувалася з хлопцем, в якого закохалася до нестями.

А потім, ми повернулися назад до зали і Маріотто запросив мене на танець. І ми з ним танцювали пасакалію. І він, тримаючи мене у своїх руках, шепотів мені на вухо:

— Кожний твій рух — це диво. Як може людина так рухатися в танці? Ти — ангел танцю, ангел руху, ангел краси! Ти — ангел! Ти — божественна істота! Я тебе обожнюю!

А після танцю я пішла до своєї годівниці і попрохала її дізнатися, хто він. Коли вона повернулася до мене, її відповідь прикро мене вразила:

— Це Маріотто Монтеккі, син нашого ворога. До речі, він спитав мене про тебе, і я

сказала йому, хто ти. Після цього він мав такий вигляд, ніби його вдарила блискавка.

Не знаю, який вигляд був у мене, але ця новина мене шокувала. "Як це обличчя, яке я так обожнюю, ці руки, доторк яких — найчарівніше диво у світі, ці губи, за поцілунок яких варто віддати все, що тільки маєш, можуть належати сину чудовиська?" — думала я. Потім Маріотто розповів мені, що в ту саму мить він думав те ж саме про мене.

Але наша приналежність до родин, між якими була кровна ворожнеча, не змогла спинити наше кохання. Через кілька днів Маріотто вночі переліз через мур нашого будинку, забрався на мій балкон і тихесенько постукав до мене. Звісно, я йому відкрила. Коли він обійняв мене, я зашепотіла йому на вухо:

— Хто це проникає в темряві в моє серце? Як ти сюди пробрався? Навіщо? Наш мур високий і неприступний. І якщо тебе побачили б мої рідні, ти знайшов би тут неминучу смерть.

— Мене перенесла сюди любов. Її не зупиняють мури. І твої рідні її не зупинять, — відповів мені мій коханий, і ми знову цілувалися.

— Тебе побачать і вб'ють, — шепотіла я, божеволіючи від думки, що це може статися.

— Твої поцілунки — мої обладунки, які роблять мене невразливим, — відповідав Маріотто.

Втрачаючи розум, я відчувала, як мої почуття штовхали мене перетнути всі межі та цілком віддатися моєму кохання і моєму коханому, одночасно і упиваючися цим шаленим вибухом почуттєвості, і лякаючись його. Тоді, збираючи рештки тями, я казала:

— Ти дійсно мене кохаєш? Я знаю, що ти скажеш: "Так". Але не квапся це казати. Бо раптом це неправда?

— Це правда, — відповідав Маріотто так упевнено, так безсумнівно, що мій страх зникав геть.

Але, врешті приборкавши незнайомі мені доти безмежно солодкі й нездоланно могутні почуття, які нападали на мене, наче дикі звірі, я відправила його тієї ночі додому. Думаю, що якби я цього не зробила, я умертвила б його тоді своїми ласками.

— Іди! Добраніч! Ця брунька щастя, що зараз так набрякла і штовхає нас у прірву безрозсудного блаженства, повинна розквітнути не сьогодні, а в належний час, — сказала я.

Хоча мені здавалося, що це завдяки моїй здатності володіти собою тоді між нами не сталося того, чого тієї ночі було не повинно ще між нами статися, та насправді не я, а Маріотто тримав під контролем нашу пристрасть. Попри те що в коханні він був сміливим і рішучим, але одночасно з цим він був дуже відповідальним і мудрим. Я була в змозі загнздувати свої почуття лише завдяки тому, що нашими почуттями керував він. Бо, якби Маріотто натиснув на кнопки моєї почуттєвості, я забула б про здоровий глузд і віддалась йому в ту мить, в яку він цього захотів би. Але він цього не робив. Навпаки, він свідомо захищав тоді нас обох від наших диких звірів почуттєвості,

щоб пізніше ми могли більше ніколи їх не стримувати.

На тому балу, на якому я вперше зустріла Маріотто, я також познайомилася з молодим графом Парисом, як це і планувалося. Після нашого знайомства граф остаточно укріпився у своєму намірі одружитися зі мною. Мій тато був упевнений, що знає мене настільки добре, що може поручитися за мене, що я покохаю Париса за наказом батьків, тож про мою згоду ніхто навіть і не збирався у мене питати. Просто одного дня мама сказала мені:

— Маю для тебе радісну новину, доню. Прекрасний граф Парис, твій наречений, у четвер зранку вінчатиметься з тобою в соборі Святого Петра.

Якби я не зустріла і не покохала Маріотто, я, звісно, покірно пішла б під вінець з Парисом. Але тепер ця новина мене приголомшила, і я відповіла мамі, що я ще мала для шлюбу, що бачила графа лише один раз у житті, тож я проти того, щоб так поспішати з цим вінчанням. Мама не очікувала від мене такої відповіді, бо кілька днів тому я не суперечила проти шлюбу з Парисом, хоча тоді не бачила його жодного разу.

— Ось іде батько, доню. Будь слухняною. Не заперечуй йому. Бо інакше він розгнівається на тебе, — сказала мама.

Я не звернула уваги на її слова, бо доти тато ніколи не гнівався на мене. Мій досвід був цілком протилежним. Тато був зі мною уособленою добротою та ніжністю. Він обожнював мене, панькав і пестив, здійснюючи всі мої бажання та примхи.

— Ну як справи? Ти повідомила Ганоцці наше повеління? — спитав тато в мамі, зайшовши до моєї кімнати.

— Повідомила, — відповіла йому мама.

— Але я не хочу заміж, татусю, — довірливо сказала я, будиши впевненою, що тато, як завжди, підтримає мене.

— Не хочеш?! Ти не розумієш, яка велика честь для тебе і для всіх нас цей шлюб?! Ти не бачиш, у скільки разів твій наречений знатніший за нас?! Ти не вдячна нам за те, що ми влаштовуємо твоє щастя?! — здивувався тато.

— Я вдячна. Розумію. Та не хочу, — відповіла я.

— Що за дурня?! Кидай ці примхи! У четвер вінчайся з Парисом. Найбільшою мрією мого життя було знайти для тебе знатного нареченого. І ось найкращий з усіх можливих кандидатів у твої чоловіки прагне з тобою одружитися. Я сподівався, що завдяки красуні-дочці ми зможемо поріднитися з якоюсь дуже шляхетною сім'єю, але те, що в моїх онуках тектиме кров Сієнських герцогів, я навіть не уявляв у найсміливіших мріях. Я б змусив тебе піти під вінець з чоловіком з цього роду, навіть якби він був старий, хворий, недолугий і збіднілий. Але граф Парис — молодий, гарний, розумний, вихований, багатий! Він є просто втіленням усіх найкращих чеснот! Чи можливо мріяти про когось кращого?! До четверга схаменися і стань на рушник з графом, як домовлено, — сказав тато суворим голосом, яким раніше зі мною ніколи не говорив.

— Тату, ти на мене кричиш? Я тебе не впізнаю. Чи ти мене з кимось переплутав? Я — твоя люба, єдина, ненаглядна дочка Ганоцця — кажу тобі, татусю, що не хочу заміж,

бо я ще маленька та не хочу розлучатися з тобою і мамою, — відповіла я.

— Парис не чекатиме, коли ти виростеш. Не вийти зараз за нього заміж означає згаяти унікальний, неповторний шанс, який Бог послав нашій родині. Навіть не думай упиратися! — почав відверто сердитися тато.

Але я, розпещена батьком донечка, яка звикла неодмінно добиватися від нього свого, не збиралася здаватися:

— Тату, я все розумію, але не хочу.

— Ганоццо, ти що, ще не зрозуміла, що в цьому питанні твоє бажання не має значення?! У четвер ти вийдеш за Париса без варіантів! І крапка! — стукнув по столу тато.

— А якщо ні?! — спитала я.

— Яке ж ти зухвале дівчисько! Ти так упевнена, що можеш не підкоритися батьківській волі та уникнути цього шлюбу?! То знай, що не можеш! А якщо ні — я зречуся тебе і вижену на вулицю!!! — гаркнув тато і пішов. Мама, обливши мене крижаним поглядом, вийшла за татом.

Мої батьки ніколи доти так зі мною не поводитися, тож для мене це було цілком неочікувано і вкрай боляче. Можете уявити, як я почувалася. Мені здалося, що раптом я втратила основу свого життя. Але у мене був Маріотто, який за ці кілька днів став моїм усім. Тож я попрохала няню знайти мого коханого і передати йому, щоб уночі він прийшов до мене, бо мені потрібно з ним терміново поговорити. І вночі він знов був у моїй кімнаті. Там я розповіла йому про свою біду. Я тихо плакала, так щоб ніхто в домі мене не почув, а Маріотто казав мені:

— Хіба наша біда в цьому, кохана? Наша біда в тому, що ти — Капулетті, а я — Монтеккі. Тож, навіть якби не було ніякого графа Париса, ми не маємо жодного шансу одружитися.

— Але хіба ти не відчув, що ми з тобою — половинки одне одного? Ми не можемо не бути разом. Чи ти так не вважаєш? — у розпачі спитала я свого коханого.

— Так. Це правда. Проте, якщо ти не вийдеш за Париса, твій батько вижене тебе на вулицю, — відповів він.

— То й нехай! Я розумію, що ми не можемо одружитися в Сієні, бо нас за це просто вб'ють наші родичі. Але ми можемо втекти. Світ великий, — поділилася я з Маріотто своїми відчайдушними думками.

— Моя кохана-прекохана дівчинко! Світ великий, та небезпечний. Таку красуню, як ти, навіть такий завзятий хлопець, як я, не зможе захистити на дорозі в чужих краях. Ти в безпеці, лише живучи в домі-фортеці. У чистому полі на чужині ти негайно станеш здобиччю, — заперечив Маріотто.

— Я часто виходжу з нашого дому-фортеці, навіть сама. І ніколи зі мною нічого поганого не було, — не погодилась я.

— Авжеж. Ти ходиш людними міськими вулицями, майже на всіх перехрестях яких знаходяться пости муніципальної стражі, — зауважив Маріотто, і це було слушно.

— Що ж нам робити, коханий?

— Якщо ми не можемо стати подружжям, нічого кращого для нашого кохання за твій щонайскоріший шлюб з графом Парисом не можна й вигадати.

— Як це так? — здивувалася я. — Як шлюб з Парисом може бути чимось добрим для нашого кохання?

— Якщо ми не можемо одружитися, наша доля — бути коханцями. Тож ми будемо коханцями. І можливість стати коханцями з'явиться в нас лише після того, як ти одружишся.

— Як це так? Чому можливість стати коханцями з'явиться в нас лише після того, як я одружусь?

— Бо лише твоє одруження може легально покінчити з твоєю незайманістю. І тоді вже ніхто не зможе дізнатися, що ми кохатимемося з тобою, звісно, якщо нас не спіймають на цьому. Як влаштувати наші зустрічі так, щоб про них ніхто не знав, — це місія, яку можливо здійснити. Тож якщо ти нестерпно прагнеш якнайскоріше стати моєю, ти маєш якнайскоріше вийти заміж, — пояснив Маріотто.

Спочатку я була приголомшена цією логікою, вона здавалася мені якоюсь неправильною. Але трішечки поміркувавши, уявивши всі можливі альтернативи, я погодилася, що те, що казав Маріотто було цілком слушним. Нічого кращого нам не світило. Ми мусили обирати з того, що було для нас доступним. І перебравши в розумі всі варіанти, на які ми могли розраховувати, я зупинилася-таки саме на цьому виборі.

— То чого ж я плачу?! Якщо в четвер я вінчаюся і матиму першу шлюбну ніч з Парисом, то вже в п'ятницю, вже в цю п'ятницю (слава Небесам!) я стану твоєю, коханий! Яке це щастя! — зраділа я.

— Саме так, кохана. Це щастя, — поцілував Маріотто мене в мої заплакані очі.

Це раптове відкриття, яке перетворило моє невтішне горе у величезну радість, сповнило мене неймовірним натхненням.

— Так! Так! Звісно, так! — казала я в захваті. — І всіх своїх дітей я народжу від тебе, коханий. Є способи запобігати заплідненню, і я повинна негайно дізнатися їх, щоб у четвер застосувати при близькості з Парисом. А в п'ятницю (я придумаю, де і як це станеться) ми з тобою зачинатимемо нашу першу дитину. О, яка я щаслива!

Маріотто дивився на моє осяйне обличчя, мокре від сліз і безмежно радісне від раптового усвідомлення переваг мого скорого одруження, і усміхався сповненою любові усмішкою. Мій просвітлений коханий, мій Маріотто завжди був неперевершеним. Він завжди був моїм надійним опертям у всіх моїх проблемах, здатним перетворювати їх на переваги.

Того четверга я стала графинею. Графський будинок був одним з найкращих будинків Сієни. Маріотто порадив мені бути дуже пестливою й ніжною з Парисом і вдавати, що я його шалено кохаю, щоб мій чоловік ніколи не запідозрив, що я зустрічаюся з іншим, і ніколи не організував стеження за мною. Тож я подарувала Парисові таку першу шлюбну ніч, про яку він не міг навіть і мріяти. І коли наступного дня, дивлячися на нього відданими очима, я сказала, що я ще маленька і через це дуже сильно прив'язана до мами і тата, і попрохала щодня на кілька годин відпускати мене

відвідувати батьківський дім, він не мав нічого проти.

Це була дуже зручна схема, бо будинок Капулетті знаходився у протилежному боці міста, по дорозі був великий ринок, на якому було дуже легко загубитися і не бути знайденою, тож, якщо впродовж однієї години я була невідомо де, це не викликало ніяких підозр. Цю годину я майже щоденно проводила в обіймах Маріотто.

А через три роки сталася війна, яка багато чого змінила в нашому житті. На цій війні загинули Парис і сіньйор Монтеккі, батько Маріотто. А сам Маріотто поклав кінець ворожнечі між Монтеккі та Капулетті, врятувавши на війні життя мого тата під час битви, в якій проявив себе справжнім героєм. Я стала багатою сімнадцятирічною вдовою з двома маленькими синами. Недалеко від Ассізі я знайшла великий старовинний замок у хорошому стані, господарі якого погодилися переїхати в мій будинок у Сієні, отримавши від мене ще й добру доплату. Ассізі — місто Святого Франческо. Маріотто часто казав, що мріяв би мешкати в тих краях, де проходило життя Святого Франческо, і я подумала, що гніздо нашого з ним щастя має бути саме там. Ми одружилися з Маріотто після скінчення моєї жалоби за покійним Парисом і оселилися в нашому замку, в якому живемо досі. У нас народився ще один син і вісім дочок. Ви самі бачите, який великий сімейний клан наших нащадків мешкає зараз разом з нами, ваша ясновельможносте...